

РЕШЕНИЕ

№ 927

гр. Пловдив, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Радослав П. Радев Въззивно гражданско дело
№ 20225300501268 по описа за 2022 година

Обжалвано е решение №2/02.01.2022г. по гр.д.№6721/2021г. по описа на РС-Пловдив, XII гр.с-в, с което е отхвърлена исковата претенция с правно основание чл.439 от ГПК, вр. с чл.124, ал.1 от ГПК относно недължимост на сумата 620,60лв., представляваща просрочена главница по договор за покупка на стоки и услуги, сумата от 179,29лв., представляваща лихва за забава за периода 30.05.2008г.-15.02.2011г., за които суми е издаден изпълнителен лист и е образувано изп.д.№791/2015г. по описа на ЧСИ К.П..Недоволен от така постановеното решение е останал ищеца в първоинстанционното производство и счита, че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно и моли същото да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което исковата претенция да се уважи, тъй като задължението е погасено по давност.

Въззиваемата страна счита първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно и моли същото да се потвърди.

Пловдивският окръжен съд като прецени събраните по делото доказателства, от фактическа и правна страна, установи следното:

Жалбоподателя по делото е посочил в исковата си молба, че с изпълнителен лист от 30.12.2011г. е бил осъден да заплати процесните суми на въззиваемата страна, тъй като същия се явява кредитополучател по договора за покупка на стоки и услуги. Изпълнителния лист е бил издаден по заповедно производство и заповедта за изпълнение по чл.410 е влязла в сила. Въз основа на така издадения изпълнителен лист било образувано изп.д.№791/2015г.

по описа на ЧСИ К.П..Исковата претенция на жалбоподателя е на основание чл.439 от ГПК или същата се основава на факти,произтичащи след издаването на изпълнителното основание.Същият счита,че по отношение на задължението е изтекла погасителна давност и процесните суми не се дължат.

Жалбоподателят навежда доводите си,относно погасяване на вземането по давност въз основа на т.д.№2/2013г. на ОСГТК,с което беше отменено ППВС №3/80г.,с което постановление се предвиждаше,че давност не тече при наличие на изпълнително производство,което е висящо,а с решението по т.д.№2/2013г. ОСГТК прие,че с извършването на всяко същинско изпълнително действие започва да тече нов давностен срок,а такива действия са извършване на опис,налагане на възбрана или въобще действие,с което по същество се събира вземането на кредитора.В настоящия случай жалбоподателя счита,че е налице бездействие на кредитора повече от две години и на основание чл.433,ал.1,т.8 от ГПК е настъпила перемпция по право,но тъй като ЧСИ П. не е прекратила производството по делото,то давността е текла по време на изпълнителното производство и е изтекла,поради което сумите не се дължат.

При така събраната фактическа обстановка настоящата инстанция намира решението на първоинстанционния съд за правилно и законосъобразно и същото следва да се потвърди поради следното:

Настоящата инстанция приема,че не е налице изтекла погасителна давност,тъй като от момента на образуване на изпълнителното дело 18.03.2015г.,а на 26.03.2015г. е бил наложен запор на трудовото възнаграждение на ищеца.Следващото изпълнително действие е предприето на 19.12.2016г. и е било насрочване на опис на движими вещи в дома на длъжника,който е следвало да се извърши на 13.03.2017г.,като длъжникът е бил уведомен за това на 17.01.2017г.Отново на 06.02.2017г. е бил насрочен опис на движими вещи отново в дома на длъжника.С молба от 09.03.2017г. длъжникът и жалбоподател в настоящото производство е поискал да изплаща дълга си разсрочено по 40лв. месечно,като описът да не се извършва.Такива вноски той е направил от 14.03.2017г. до 17.09.2019г. в общ размер на 150лв.,но е прекратил плащанията,поради което ЧСИ П. е наложил възбрана на негов собствен недвижим имот.Видно е че през този период не са изтекли повече от две години,за да се перемира делото,поради което всички извършени действия от страна на ЧСИ са валидни,а през този период давността не е спирала да тече,а единствено след всяко плащане е започвала да тече нова давност.Поради тази причина давност не може да се приеме,че е изтекла за посоченото вземане.Последното действие извършено от ЧСИ е налагането на възбрана на недвижимия имот,а при подаването на исковата молба в съда на 22.04.2021г. е видно,че петгодишния давностен срок не е изтекъл,поради което и исковата претенция се явява неоснователна и недоказана и правилно районния съд е отхвърлил същата,поради което настоящата инстанция следва да потвърди решението.

Пред настоящата инстанция са претендирани разноски от страна на въззиваемата страна и такива следва да се присъдят съобразно НМРАВ в размер на 150лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Като взе предвид гореизложеното,съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №2/02.01.2022г. по гр.д.№6721/2021г. по описа на РС-Пловдив,ХІІ гр.с-в.

ОСЪЖДА Ш. С. Х. с ЕГН-***** от гр.***** да заплати на „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД с ЕИК-***** със седалище и адрес на управление:гр.***** направените от него разноски по делото пред настоящата инстанция в размер на 150лв./сто и петдесет лв./за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____